

ΤΡΙΑΝΤΑ σχεδόν χρόνια ύστερ' από τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας, τῶν περιπαθῶν ἑραστῶν ποὺ τοὺς ἀποθανάτισε ὁ Ἄγγελος ποιητῆς Σαίπτηρ, δι-αδραματίστηκε στὴ Βολωνία μιὰ ἄλλη παρόμοια τραγωδία, ἀγνωστὴ ὅμως στὸν πολὺ τὸν κόσμο. Τῆ θλιθερῆ αὐτῆ ἑρωτικῆ ἱστορία θὰ σὰς ἀφηγηθῶ παρακάτω.

Οἱ Τζιερεμί καὶ οἱ Λαμπερτάτσι, δύο ἀπ' τὶς πιὸ παλιῆς καὶ ἀρχοντικῆς οἰκογένειες τῆς Βολωνίας, θρισκόντουσαν μεταξύ τους σὲ θανάσιμῃ ἔχθρα—χωρὶς νὰ ξέρουν οὔτε οἱ ἴδιοι τὸ γιατί. Ἐνὰ κληρονομικὸ μῖσος χωρὶς πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὰ δύο αὐτὰ μεγάλα σπῖτια, χωρὶς νὰ γνωρίζη κανεὶς, τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ ἱστορία μας, τὴν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ἔχθρας. Ὁ ἄρχων Ὀρλάντο Τζιερεμί εἶχε μιὰ κόρη ὠραίατατη, ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἰμελδα, τὸ καμαρὶ τῆς οἰκογένειάς της καὶ δλοκλήρη τῆς Βολωνίας...

Μιὰ μέρα, ἡ Ἰμελδα ἀντίκρουσε ἀπὸ μακριὰ, σ' ἕνα περίπατο, τὸν Μπονιφάτιο Λαμπερτάτσι, γιου τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογένειας τῶν Λαμπερτάτσι. Ἡ Ἰμελδα παραξενευτὴκε ὅταν κατὰλαβε πὼς ὁ Μπονιφάτιος ὄχι μονάχα δὲν τῆς ἦταν ἀντιπαθητικός, ἀλλὰ ἀπειναντίας ἔκανε τὴν καρδιά της, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸν εἶδε, νὰ χτυπήσῃ μὲ γλυκεῖα συγκίνησι. Ἡ ἄλθεια εἶνε πὼς ἡ νέα προστάθηκε νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ ἀσθημα αὐτὸ—ποὺ τὸ θεωροῦσε ἔγκληματικό, ἀφοῦ ὁ Μπονιφάτιος ἦταν ἔχθρὸς τῆς—νὰ ριζοθολήσῃ στὴν ψυχὴ της. Χοιμένες ὅμως πῆγανε ἡ προσπάθειές της... Ἡ εἰκόνα τοῦ Λαμπερτάτσι ἦταν διαρκῶς μπροστά της, ἀτασχολοῦσε ὀλόκληρῃ τὴ σκέψι της...

Ἐποτρ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἡ Ἰμελδα συνάντησε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν Μπονιφάτιο στὴν ἐκκλησία. Καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ τοῦ ἔβριξε, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβῃ ὅτι καὶ ὁ Λαμπερτάτσι εἰνοῖωθε τὰ ἴδια ἀισθήματα γι' αὐτὴν. Καὶ ὅταν ὁ νέος τῆς χαμογέλασε δειλὰ, ἡ Ἰμελδα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ χαμογέλασε καὶ αὐτῆ—γιὰ νὰ γίνῃ ἀμέσως κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ντροπὴ της γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε...

Ὡστόσο, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, δὲν τῆς ἔμενε πειὰ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ Μπονιφάτιος ἦταν ὁ μοναδικὸς ἄνδρας ποὺ θ' ἀγαποῦσε στὴ ζωὴ της...

Τὴν ἐπομένη Κυριακῆ, ὅταν σκόλασε ἡ ἐκκλησία, τὴν ὦρα ποὺ ὁ κόσμος ἔβγαινε ἔξω, ὁ Μπονιφάτιος φρόντισε νὰ βρεθῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ κοντὰ στὴν Ἰμελδα, ποὺ τὴν σὺνδεδεσαν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ της, καὶ τὰ τῆς ἔβαλε μὲ τρόπο τὸν χέρι ἕνα διπλωμένο κομμάτι περγαμνῆς.

Ἡ Ἰμελδα ἔσφιξε μὲ δύναμι τὸ γράμμα στὸ χέρι της καὶ ἀργότερα, ὅταν βρέθηκε μόνη της στὸ δωμάτιό της, τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε, μὲ γλυκεῖα συγκίνησι, τὶς ἀκόλουθες γραμμές:

«Συχορέσέ με ἂν τόλμησα νὰ σηκώσω τὰ θλέμματά μου σ' εὐείνα!... Εἶνε τρέλλα νὰ ἐρωτεύεται κανεὶς ἕνα ἄστρο, ἀπὸ τὸ ὅποιο τὸν χωρίζε μιὰ ἀπόστασι τόσο μεγάλη. Προτιμῶ ὅμως νὰ ὑποφέρω—καὶ νὰ πεθάνω ἀκόμα ἀπὸ ἔρωτα, παρὰ νὰ πάθω νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἡ σκέψι μου, τὸ σῶμα μου, ἡ ψυχὴ μου σοῦ ἀνήκουν.

» Ἄν θὰ μοῦ ἐπέτρεπες νὰθῶ ἕνα ὄραδο στὸν κῆπο σου καὶ νὰ φιλήσω τὰ πόδια σου, θὰ μ' ἔκανες τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄντρες τοῦ κόσμου! Σ' ἀγαπῶ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου!...»

Ἡ Ἰμελδα ξαναδιάβασε εἰκοσι φορές τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ μήνυμα καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ τὸ ἀπαγγέλλῃ μὲ μισόκλειστα μάτια...

Ἡ τόλμη τοῦ Μπονιφάτιου δὲν τὴν εἰσφάνισε, γιατί περίμενε τὴν ἐξομολόγησι του...

Καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸ διαταγμὸ, κάθισε κ' ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἀπάντησι:

«Ὀρθοὶ τὰ μεσάνυχτα, νὰ μῆπς στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου μας, ἀπὸ τὴ μικρὴ πορτίτσα του... Σὰ εἰς πρὸς μερμένο... Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σὲ θεωρῶ συζυγὸ μου. Σὰ νένα μοναχὰ θ' ἀνήκω σ' ὅλη μου τὴ ζωή...»

Ἡ Ἰμελδα περίμενε δύο Κυριακὰς ὡστόσο ὄρθῃ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ δώσῃ, στὴν ἐκκλησία, τὸ γραμματάκι της στὸν Μπονιφάτιο.

Ὁ Λαμπερτάτσι κατάλαβε, ἀπὸ τὴ ματιά ποὺ τοῦ ἔβριξε ἡ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΜΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΤΑΥΡΜ:ΝΑΣ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Μιὰ γυναικεῖα φωνή, σιγαλὴ σὰν ψιθυρτό, τὸν κάλεσε τότε: —Μπονιφάτιο!...

Ἦταν ἡ Ἰμελδα, ἡ ὁποία περίμενε τὸν καλὸ της κάτω ἀπὸ μιὰ δεινδροστοιχία τοῦ πάρκου...

Οἱ δύο νέοι κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια, ἀφήνοντας νὰ ἐκδηλωθῇ μὲ τὰ λαμπερὰ θλέμματά τους ὅλη ἡ λαχτὰρα τῆς ἀγάτης τους. Ὁ Μπονιφάτιος γονάτισε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ἔστερα ἔπιασε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, δίχως νὰ θγάλλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους... Τὰ χεῖλη τους ἐνώθησαν σ' ἕνα θερμὸ, παθητικὸ φιλί, ἐνῶ ἡ καρδιά τους χτυποῦσε ἀρρυθμὰ καὶ ἀκανόνιστα σὸ στήθος τους.

Τ' ἄστρα μόνον μπόρεσαν νὰ παρακολοθεῖσουν τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία τῆς Ἰμελδᾶς καὶ τοῦ Μπονιφάτιου...

Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, οἱ δύο νέοι ἐβίμωσαν τακτικὰ στὸ ἴδιο μέρος, γιὰ νὰ νοιώσουν τὴν καρδιά τους νὰ χτυπᾷ μὲ τὸν ἴδιο γοργὸ παλμὸ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι ξεθαρρέυτηκε, σὲ βαθμὸ νὰ προτιεῖν ἡ Ἰμελδα τὸν Μπονιφάτιο νὰ τὸν δεχθῇ ἕνα ὄραδο τὸν δωμάτιό της.

Διάλεξαν μάλιστα καὶ τὴ μέρα αὐτῆ: θὰ ἦταν μιὰ Τετάρτη ὄραδο, ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ θὰ πηγαιναν σ' ἕνα πα-νηγύρι...

Τὴ μέρα κείνη, ἡ Ἰμελδα εἶπε πὼς ἦταν ἀρρωστὴ κ' ἔμεινε μόνη στὸ μέγαρο. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματιοῦ τῆς εἶδε νὰρχεται ὁ ἀγαπημένος της, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ὡστόσο, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς κοπέλλας εἶβε τὸ Λαμπερτάτσι νὰ μπαίνει στὸ μέγαρό τους... Ἐτρεξε νὰ εἰσποήσει τὰ δύο ἄλλα ἀδέλφια του, ποὺ θρισκόντουσαν κιάλας στὴν ἐκκλησία, ξαναγύρισαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί στὸ σπιτί καὶ ἔβρμησαν στὸ δωμάτιο τῆς Ἰμελδᾶς, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν τιμὴ τους.

Ὅταν ἡ Ἰμελδα εἶβε μπροστά της τὰ τρία ἀδέρφια της, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ παραμορφωμένα ἀπὸ τὴν ὄργη καὶ τὴ μα-νία, τὴν ἔπιασε κατὶ σὰν τρέλλα ἀπὸ τὸ φό-βο της—κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τρέχοντας γιὰ νὰ ὄρθῃ ἕνα μέρος νὰ κρυφθῇ, ἀφήνον-τας μοναχὸ τὸν Μπονιφάτιο.

Πρὶν προφτάσει ὁ Λαμπερτάτσι ν' ἀμυν-θῇ, οἱ ἀδελφοὶ Τζιερεμί χύπησαν ἀπάνω του καὶ ἐνῶ οἱ δύο πρῶτοι δὲν ἔβρισκαν στὸ πύγμα, ὁ τρί-τος καὶ ὁ μικρότερος κάρφωσε τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τοῦ νεοῦ...

Ἐποτρ', τράβηξαν τὸ πῶμα ὡς τὴν ἐσωτερικὴ αὐλή τοῦ με-γάρου, τὸ πέταξαν σὲ κάτι σκουπίδια κ' ἔφυγαν, μὲ τὴ συνεί-δησι ἡσυχῇ ὅτι ἔκαναν τὸ καθήκον τους, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἐκ-κλησία νὰ λειτουργήσουν, ἀποφασισμένοι νὰ κανονίσουν τὴν ἐπιταροφὴ τους τοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴν ἐνοχὴ ἀδελφῆ του...

Ἡ μαχαίριὰ στάθηκε θανάσιμη γιὰ τὸν Μπονιφάτιο. Ὁ Λαμπερτάτσι πέθανε σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, μὲ φριχτοὺς πό-νους σ' ὅλο τὸ σῶμα, ἐνῶ τὰ μελανοαῖμα χεῖλη τοῦ ψιθυρί-ζανε ἕνα ἀγαπημένο ὄνομα: —Ἰμελδα!...

Ἡ Ἰμελδα, ἡ ὁποία ἔτρεψε νὰ κρυφθῇ σὲ μιὰ ἀπόμερη, γω-νιὰ τὸ κῆπο, δὲν ἄρχισε νὰ συνέρθῃ ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ταραχὴ της.

Ἡ πρώτη σκέψι ποὺ ἔκανε τότε, ἦταν τί νὰ ἀπέγινε ὁ φίλος της. Ἡ Ἰμελδα ἤξερε καλὰ τοὺς ἀδελφοὺς της, ἤξερε καλὰ τί ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάνουν τοὺς προσβάλασε τὴν τιμὴ τους... Ὁ Μπονιφάτιος κινδύνευε ἴσως αὐτῆ τὴν στιγμὴ!... Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ κοντὰ του, νὰ τὸν βοηθῶσε, ἂν θὰ μπορούσε... Καὶ ξανα-γύρισε στὸ δωμάτιο, τὸ ὅποιο εἶχε περᾶσει πρὶν ἀπὸ λίγο σι-γῆς ὄνειρεμένης εὐτυχίας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της... Μὰ ὅταν ὄρθικε τὸ δωμάτιο ἀδειανό, ὅταν εἶβε στὸ χαλὶ μιὰ

Ὁ Μπονιφάτιος γονάτισε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι...

μικρή λίμνη από αίμα, κατάλαβε τι είχε γίνει, και από τα στήθη της θγήκε μία παρασχητική κραυγή πόνου και άπελπισίας:
—Μπονιφάτσιο!... 'Αγαπητέ μου! Σ'έ σκότωσαν οι κακούργοι!...

Ξαφνικά, ή 'Ιμέλδα πρόσεξε μερικές σταγόνες αίματος προς την διεύθυνση της πόρτας. "Άνοιξε τη θύρα και άκολούθησε τά αίματριά αυτά ίχνη που την έβγαλαν από μικρή έσωτερική αύλη του μεγάρου. Καί τότε, ή κοπέλλα θρήθηκε μπρός στο αίματωμένο πτώμα του φίλου της, πεταμένο σ' ένα σωρό από οκουπίδια...

Τρελλή από την άπόγνωση ή 'Ιμέλδα, έπεσε πάνω στο φίλο της, κολλήσε το στόμα της στα παγωμένα χείλη του, τον άγκάλιασε με παραφορά και τρoσπάθησε να τον ζωντανέψει, με τά κλάματα και με τά παθητικά της λόγια:

—'Εγώ είμαι, αγαπητέ μου, έγώ, ή 'Ιμέλδα σου! του έπιε με φωνή που έτρεπε από άναφυλλήτα. Γιατί δεν άνοιγεις τά μάτια σου; Γιατί δεν μου μιλάς; Γιατί δεν με σφιγγεις και σε στην άγκαλιά σου;...

Μά ο Μπονιφάτσιο δεν άπαντούσε κ' έξακολουθούσε να έχη κλειστά τά μάτια του.

Η 'Ιμέλδα έσχιζε με μία άπότομη χειρονομία τó θελουδένιο ρούχο του για να δη την πληγή του φίλου της. Καί είδε τότε μία θαθεία τρύπα άνοιγμένη στο στήθος, στο μέρος της καρδιάς... Δεν ύπήρχε, λοιπόν, καμιά έλπιδα σωτηρίας!... 'Ο Μπονιφάτσιο ήταν νεκρός!... Καμιά δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον έναζωτανέψει...

Καί ή 'Ιμέλδα έγκαρτέρησε στο σκληρό της πεπρωμένο...

Τής ήταν γραφτό να έχη ή πρώτη άγάπη της αυτό τó τέλος... Καί ή άρχοντοπούλα, τoσκισμένη από τον πόνο, άφησε τó κεφάλι της να γείρει στο παγωμένο, αίματωμένο στήθος του Μπονιφάτσιο—καί ένω κολλούσε τά χείλη της στην πληγή, έξσπασε σ' ένα άτέλειωτο γοερό κλάμα... "Εκλαψε και για τον Μπονιφάτσιο και για τον έαυτό της, γιατί καταλάβαινε πώς δεν θά μπορούσε πειά να ζήση, χωρίς τον άγαπημένο της...

***

Μόλις τά τρία άδελφια γύρισαν σπίτι από την έκκλησία, έψαξαν να θρουνε την 'Ιμέλδα για να της ζητήσουν έξηγήσεις για τή διαγωγή της. Δεν είχαν πη άκόμα τίποτα στον πατέρα τους. Φοβόντουσαν να του άνακοινώσουν την τρομερή άλήθεια, γιατί καταλάβαιναν πώς ή άποκάλυψη αυτή θά σκότωνε τόν γέρο Τζιερρεμέι.

Του κάκου όμως έψαξαν σ' όλο τó μεγάλο. Δεν μπόρεσαν να θρουνε πουθενά την άδελφή τους. Καί μονάχα όταν πήγαν στη μικρή έσωτερική αύλη, για να πάρουν τó πτώμα του Μπονιφάτσιο, θρήκανε την 'Ιμέλδα έαπλωμένη, νεκρή, πάνω στο σώμα του φίλου της, με τά χείλη άκουσιμμένα στην πληγή του.

—Τόν άγαπούσε, λοιπόν, τόσο πολύ!... ψιθύρισε ό μεγαλειότερος άδελφός. Αύτοκτόνησε από άπελπισία πάνω στο πτώμα του...

Ό μικρότερος άδελφός, εκείνος που είχε μαχαίρωσει τόν Μπονιφάτσιο, σκέπασε τó πρόσωπο με τά δυό χέρια του.

—'Εγώ την πέθανα την άδελφή μας! τραύλισε. 'Εγώ της σκότωσα την 'Ιμέλδα μας, την άγαπημένη μας άδελφούλα...

Α! την άγαπούσα έγώ την 'Ιμέλδα κι' άς φάνηκε άνάξια να φέρη τó όνομά μας... 'Εγώ την σκότωσα, χωρίς να τó θέλω...

Οί δυό άδελφοί του τόν κύτταξαν χωρίς να καταλαβαίνουν τι ήθελε να πη.

—Κυττάτε τά ματωμένα χείλη της...—συνέχισε ό νεαρός Ιζιερμεί. Η 'Ιμέλδα φίλησε την πληγή του φίλου της και δηλητηριάστηκε... γιατί τó μαχαίρι που βύθισα στην καρδιά του έχθρου μας ήταν δηλητηριασμένο!...

ΤΑΟΡΜΙΝΑ ΜΠΟΥΕΝΑΡΟΤΤΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Κανείς δεν πιστεύει στην Ικανότητα τού φτωχού.

—Όλα τά πράγματα, άκόμα και τó κεφάλι μιας σαρδέλλας, είναι δυνατόν να γίνουν άντικείμενο λατρείας.

—'Αν θέλεις να γνωρίσης τόν έαυτό σου, ρώτησε τούς άλλους.

—Πολλά θουά σχηματισήκανε από την ουσώρευσι άπληθς σκόνης.

—'Όπου ζής, εκεί είναι ή πρωτεύουσα.

—'Αν μείνις τρία χρόνια καθιστός άπάνω σε μια πέτρα κι ή πέτρα θά ζεσταθί.

—Με σחיνή καμωμένο από γυναικεία μαλλιά, μπορεί να δεθί στερεότατα κι' ένας έλέφας.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΙΧΟΙ

I

'Απόξενος σαν πλαστικής κι' άπόκωσμος σαν είσοι.
Ν' άντιπαλεύης μη δειλιάς με τόν πώκεαυό.
Χρωστάμε πάντα μια θανά, κι' όσο κι' άν-ζήσης, ζήσε
Ριγμένος μια στην άβυσσο και μια στον ούραυό.

II

Την πέτρα τη θαυματουργή στα χέρια την κρατούσα
Και πήγα και την έρριξα μια μερα στο γιάλο,
Γιά να γυρίσω στη ζωή την πρωτινή του ζούσα.
Και να γελώ τó ψεύτικο τó γέλιο του γελώ.

III

Καράθι στοιχειωμένο σου, χρόνια και χρόνια τώρα,
'Ω, άς ήταν τρόπος σκλάβος σου για πάντα να θρεθώ
Μές στην αιώνα τρικυμία, μέσ στην αιώνα μπόρα.
Νά λημονήσω μοναχά και να λημονηθώ.

IV

Παίε τó ποτήρι της χαράς... 'Εναν καλον καιρο,
Πόσες δεν σου τó πρόσφεραν κάθε στιγμή και ποσο.
Μά τώρα, σαν άπόμεινε τάχειλι σου πικρό,
Πού χέρι, πάλι να θρεθί να σου τó ένανάωσι!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Σ κοιτειασμένος ό ούραυός στον Παρθενώνα γέρνει...
Τόν μαύρο θόλο κάτασπες κολώνες τόν στηρίζουν.
Μέσα στην μπορά ή άστραπή άνάερα φειδία σπέρνει
Κι' ό κεραυοί τόν χαιρετούν, χωρίς να τόν άγγίζουν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΡΩΙ

'Αστραψό 'Ηλιος κι' ή Αύγη	Στη θαλασσοδουρή άμμουδια.
Μαγισσα που μαγεύει,	Σ'έ φύκια άφρολουσμένα.
Ρίχνει τά μάγια της στη γή	Βουτάν όλόγυμνα παιδιά
Κι' ή Πλάση ζωντανεύει	Σ'έ κύματα άργισμένα.
'Αθώρητο στοιχείο φυσά.	Και μια γολέτα π' άλαφρό
Σφουρίζε τó μελτέμι,	Τό πάτημα της έχει.
Κι' ή θάλασσα άπ'όρη λυσά	Σ σκοπιά άπ'την πρώρη της ά
Κι' από λαχτάρα τρέμει	Κι' άσπροντομένη τρέχει

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Πέρασαν τού θουου τ' άπό-	Λιθαιού καπνός μυρίζει
(σκια	Κι' ή καμπάνα ναουρίζει
Στου μοναστηριού τά κίσκια	Τά παντέρημα κελλιά.
Ξεψυχά γλυκά ή θραδεία	Πέσαν τού θουου τ' άπόσκια
Και στερνό ξεψύχημά της	Στου μοναστηριού τά κίσκια
'Αργοφύσητος ό μάπτης	Σκοτειδιάζει ή έκκλησιά
Σεί της φτέρης τά κλαδιά	Κι' ό σταυρός στην κορυφή
Πέρασαν τού θουου τ' άπό-	(της
(σκια	Λαμπει σαν άποσπερίτης
Στου μοναστηριού τά κίσκια	Μές στην άγρια μοναξιά.
Και σωπάσαν τά πουλιά	Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

—Πέστε 'να μύθο, θρε παιδιά!	Κρασι μοσκάτο, άς τραγου
—Τί; παγωμένα και γυμνά;	(δουν.
—Στου γείτονα ποδχουν φωτιά, Τό παραμύθι άς τριγυρνά.	—'Εγώ όμως γκρινία και φωνή
—Παιδιά μου, πιάστε τó χορό!	Στ' άφέντη γείτον' άγροικώ
—Πώς έτσι μ'έδεια την κοιλιά;	Κι' έτσι είναι ζύδι και χολή
Ό γείτονας πούχει ψητό,	Και τó κρασί τó πιό γλυκό.
Αυτό άς κράξή τά θιολιά.	—Τις άρχοντιές δές τις ψηφώ
—Παιδιά μου, πέστε 'να σκοπό!	Μόν' νάχουμε καλή καρδιά.
—Λές διποπούλια κελαϊδούν;	Αυτό 'να θιός άληθινό.
Στου γείτονα ποδχουν παλή	Κι' άς τó χαρούμε, θρε παιδιά

ΑΛ. ΠΑΛΛΗΣ